

The Concept of 'Public Interest' in Cases Concerning Holders of Public Office: A Jurisprudential Study

Crina-Alina DE SMET¹
George-Cristian SCHIN²

Abstract: *The article examines the concept of "public interest" in cases concerning holders of public office, through a systematic analysis of the jurisprudence of the Constitutional Court and the High Court of Cassation and Justice. The study follows how the courts have defined and applied the notion of public interest in relation to the status of the public official and persons assimilated to this role, highlighting the legal criteria that delimit the scope of public office. The comparative analysis of decisions delivered between 2014 and 2023 highlights the trend of a controlled expansion of criminal protection of the public interest and the consolidation of the principle of accountability for the exercise of duties in the service of the community. The conclusions emphasize the role of jurisprudence as the main instrument for clarifying the relationship between public office and public interest in contemporary Romanian law.*

Keywords: *public interest; public office; jurisprudence*

1. Introducere

Conceptul de interes public reprezintă una dintre noțiunile fundamentale ale dreptului public românesc, aflată la confluența dintre principiile constituționale, reglementările administrative și normele de drept penal privind funcția publică. În sens larg, interesul public exprimă ansamblul valorilor și scopurilor colective care justifică acțiunea autorităților publice și limitează libertatea individuală în favoarea binelui comun. În sens restrâns, el se manifestă prin conduita titularilor de funcții publice, a căror activitate trebuie orientată exclusiv către realizarea interesului general, în conformitate cu legea și principiile eticii profesionale.

Importanța temei derivă din faptul că, în jurisprudența recentă a Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție, interesul public devine un

¹ Public Notary, Galati, Romania, E-mail: desmet.crina@yahoo.ro.

² Professor, PhD, Faculty of Law and Public Administration, "Dunarea de Jos" University of Galati, Romania, Address: 111 Domneasca Str., Galati 800201, Romania, Corresponding author: george.schin@ugal.ro.

criteriu definitoriu pentru calificarea statutului juridic al funcționarilor publici și al persoanelor asimilate acestora în sensul legii penale. Astfel, analiza jurisprudențială permite nu doar înțelegerea sensului evolutiv al conceptului, ci și delimitarea sferei răspunderii juridice a titularilor de funcții publice.

În acest context, prezentul studiu urmărește să evidențieze modul în care instanțele au conturat, prin interpretare, conținutul și finalitatea noțiunii de interes public, oferind o perspectivă integrată asupra raportului dintre funcția publică, responsabilitatea individuală și protejarea valorilor colective. Studiul se axează exclusiv pe dimensiunea jurisprudențială, dar integrează repere doctrinare esențiale, necesare pentru înțelegerea fundamentului normativ și axiologic al conceptului.

2. Fundamente doctrinare și evoluția conceptului de interes public

Conceptul de interes public a reprezentat, în mod constant, centrul de gravitație al dreptului administrativ românesc, fiind considerat atât o valoare juridică, cât și o finalitate a funcției publice. În viziunea Verginiei Vedinaș, activitatea administrației publice trebuie așezată „pe un piedestal normativ care să o ajute să exprime rațiunea de a fi calificată [...] ca reprezentând sacralizarea interesului public” (Vedinaș, 2023, p. 13). Această formulare subliniază dimensiunea axiologică a noțiunii, care depășește planul tehnic al gestiunii administrative, devenind un principiu de legitimitate a acțiunii publice.

Codul administrativ, la art. 10, consacră principiul satisfacerii interesului public, în temeiul căruia „autoritățile și instituțiile administrației publice, precum și personalul din cadrul acestora au obligația de a urmări satisfacerea interesului public înaintea celui individual sau de grup” (Vedinaș, 2023, p. 32). Preeminența interesului general asupra celui particular devine astfel o regulă de interpretare și aplicare a normelor de drept public, iar ierarhia dintre interesul public național și cel local confirmă caracterul unificator al acestui principiu în arhitectura administrației.

Dintr-o perspectivă funcțională, doctrina subliniază că reforma funcției publice a transformat administrația dintr-un instrument de aplicare a legii într-o structură capabilă să interacționeze activ cu cetățenii și să răspundă nevoilor lor sociale (Ranta, 2008, p. 80). Funcționarul public nu mai este un simplu tehnician al normei juridice, ci un vector al interesului general, chemat să combine competența profesională cu responsabilitatea față de comunitate. Astfel, Legea privind statutul funcționarilor publici urmărește consolidarea unui corp profesional „stabil, profesionist, transparent, eficient și imparțial, în interesul cetățenilor, dar și al autorităților publice” (Ranta, 2008, p. 82).

Aceste fundamente doctrinare conturează un dublu sens al interesului public: pe de o parte, unul normativ, care exprimă prioritatea valorilor colective în dreptul administrativ; pe de altă parte, unul funcțional, care se manifestă prin conduita concretă a funcționarului public, aflat într-un raport de loialitate juridică și morală față de comunitatea pe care o servește. În continuare, jurisprudența instanțelor supreme va ilustra modul în care aceste principii sunt concretizate și aplicate în cauzele privind titularii de funcții publice.

3. Fundamente legislative ale interesului public

Conceptul de interes public este consacrat în mod expres și implicit de mai multe acte normative care reglementează organizarea și funcționarea administrației publice, statutul funcționarilor și relația dintre autorități și cetățeni. Analiza acestor texte permite conturarea unui nucleu comun de principii (transparență, responsabilitate, imparțialitate și eficiență), care definesc finalitatea acțiunii administrative.

Codul administrativ reprezintă cel mai amplu instrument normativ în vigoare care consacră interesul public ca fundament al administrației. Potrivit art. 5 lit. b), administrația publică este definită ca „totalitatea activităților desfășurate [...] în scopul satisfacerii interesului public”¹. De asemenea, art. 5 lit. kk) stabilește că serviciul public reprezintă „activitatea sau ansamblul de activități [...] în scopul satisfacerii unei nevoi cu caracter general sau a unui interes public”².

Aceste prevederi fixează în mod explicit caracterul teleologic al acțiunii administrative: interesul public nu este o noțiune generică, ci scopul imediat al exercitării competenței administrative. În acest sens, toate deciziile, actele și conduitele autorităților publice trebuie să poată fi justificate prin raportare la un interes public determinabil și legitim.

Mai mult, art. 10 din C.adm. consacră principiul satisfacerii interesului public, instituind această obligație atât pentru autorități și instituții publice, cât și pentru funcționarii publici și alte categorii profesionale din cadrul acestora³. Mai mult, acesta este articolul care distinge între două forme de interes public, ierarhizându-le

¹ Art. 5, O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicat în Monitorul Oficial al României, nr. 555 din 5 iulie 2019.

² *Ibidem*.

³ Art. 10, C.adm.

totodată prioritatea: diferența dintre interes public național și interes public local, cu prioritizarea primului¹.

Această normă conferă interesului public valoare normativă directă, transformându-l într-un criteriu de legalitate și loialitate administrativă. În doctrină, s-a subliniat că o asemenea consacrare echivalează cu o obligație de finalitate: funcționarul public nu trebuie doar să respecte legea, ci să orienteze permanent acțiunea către beneficiul colectivității (Tomescu, 2014).

Legea nr. 7/2004 constituie unul dintre pilonii etici ai sistemului administrativ. Articolul 1 alin. (1) definește scopul său fundamental, reglementarea normelor de conduită profesională a funcționarilor publici², iar art. 2 clarifică obiectivele specifice, printre care și „o bună administrare în realizarea interesului public”³. Această formulare exprimă explicit principiul teleologic al conduitei funcționarului public: întreaga activitate profesională trebuie raportată la interesul public ca valoare-sursă. De asemenea, articolele 3-5 ale legii dezvoltă concepte complementare, inclusiv imparțialitatea, integritatea, prioritatea interesului public asupra celui personal, care concretizează dimensiunea etică a noțiunii.

Prin urmare, în arhitectura normativă a administrației, Legea nr. 7/2004 nu doar enunță interesul public, ci instituie un cadru comportamental menit să prevină orice conflict între interesul general și interesele particulare ale titularilor de funcții publice. Astfel, interesul public devine nu doar un scop, ci și un criteriu de moralitate administrativă.

Legea nr. 544/2001 consacră transparența administrativă ca expresie esențială a interesului public, transformând-o într-un principiu fundamental al relațiilor dintre cetățeni și autorități. Conform art. 1 alin. (1), „accesul liber și neîngrădit al persoanei la orice informații de interes public” este garantat în conformitate cu Constituția României⁴, ceea ce conferă interesului public o dimensiune juridică și democratică totodată. Prin definiția prevăzută la art. 2 lit. b), legea stabilește că informația de interes public privește sau rezultă din activitatea autorităților publice⁵, subliniind caracterul deschis al acțiunii administrative.

În același sens, art. 3 impune autorităților obligația de a asigura accesul la informațiile publice din oficiu sau la cerere, instituind un mecanism activ de

¹ *Ibidem*.

² Art. 1, Legea nr. 7/2004 privind Codul de conduită a funcționarilor publici, publicată în Monitorul Oficial nr. 525 din 2 august 2007.

³ Art. 2, Legea nr. 7/2004.

⁴ Art. 1, Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, publicată în Monitorul Oficial nr. 663 din 23 octombrie 2001.

⁵ Art. 2, Legea nr. 544/2001.

transparență¹. Astfel, Legea nr. 544/2001 conferă interesului public o dimensiune informațională și un conținut justițiabil: dreptul cetățeanului de a verifica modul de exercitare a funcției publice. Prin aceasta, interesul public devine un criteriu de responsabilitate administrativă și un instrument de control democratic asupra puterii.

Analiza acestor acte normative permite formularea câtorva concluzii esențiale. Interesul public are valoare normativă, fiind explicit consacrat ca scop al administrației și criteriu al conduitei funcționarilor publici. Acesta se manifestă prin trei dimensiuni complementare: o dimensiune funcțională, care reiese din C.adm., privitoare la finalitatea activității administrative, o dimensiune etică, ce decurge din prevederile Legii nr. 7/2004, datorită standardelor de conduită menționate, respectiv o dimensiune privitoare la transparență și acces la informație, din Legea nr. 544/2001.

Astfel, observăm că interesul public reprezintă baza legitimității acțiunii administrative și, simultan, o limită internă a acesteia, în sensul că orice derogare de la legalitate, imparțialitate sau transparență echivalează cu o atingere adusă interesului public.

4. Dimensiunea jurisprudențială a conceptului de interes public

Jurisprudența instanțelor naționale reprezintă un instrument esențial pentru clarificarea și aplicarea conceptului de interes public în cauzele privind titularii de funcții publice. Prin deciziile lor, atât Curtea Constituțională a României, cât și Înalta Curte de Casație și Justiție au conturat dimensiunile normative și funcționale ale interesului public, stabilind criterii pentru interpretarea obligațiilor funcționarilor publici și pentru delimitarea acestora de interesele individuale sau private. Astfel, jurisprudența devine un vector prin care principiile consacrate de legislația națională, precum transparența, imparțialitatea și responsabilitatea administrativă, dobândesc concretizare practică și forță juridică efectivă.

Decizia nr. 790/2016 a Curții Constituționale constituie un reper esențial în definirea raportului dintre funcția publică și interesul public². Curtea a statuat că persoanele care exercită un serviciu de interes public, pentru care sunt investite de autoritățile publice sau supuse controlului ori supravegherii acestora, trebuie considerate funcționari publici în sensul legii penale. Prin această interpretare, Curtea a subliniat că exercitarea unei activități orientate spre satisfacerea unei nevoi generale și

¹ Art. 3, Legea nr. 544/2001.

² Decizia nr. 790/2016 a Curții Constituționale a României, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 168 din 8 martie 2017.

protejate de lege determină aplicarea acelorași standarde de probitate și răspundere ca în cazul funcționarilor publici propriu-ziși. Decizia consolidează ideea că interesul public reprezintă criteriul de delimitare între activitatea privată și cea de autoritate, asigurând protecția juridică a valorilor sociale fundamentale asociate serviciului public¹.

În mod complementar, Decizia nr. 2/2014 a Curții Constituționale are un grad mare de relevanță în raportul dintre funcția publică și protecția interesului public prin dreptul penal. Curtea a declarat neconstituționale modificările care restrângeau sfera conceptului de „funcționarului public” și, respectiv, care goliseră de conținut incriminarea conflictului de interese, întrucât asemenea soluții creau o cauză de impunitate pentru demnitari și afectau supremația interesului public în exercitarea atribuțiilor. CCR subliniază că finalitatea normelor penale anticorupție este asigurarea bunei desfășurări a serviciului public „cu respectarea imparțialității, integrității, transparenței deciziei și supremației interesului public”, iar excluderea demnitarilor de la regimul comun al răspunderii încalcă egalitatea în drepturi și obligațiile internaționale ale statului².

Totodată, Decizia nr. 32 din 22 ianuarie 2018 a Curții Constituționale a reafirmat că principiul interesului public constituie fundamentul exercitării prerogativelor autorităților și instituțiilor publice, iar legalitatea, transparența și imparțialitatea sunt condiții intrinseci ale acestei exercitări. Curtea a subliniat că orice derogare de la aceste principii aduce atingere încrederii legitime a cetățenilor și, implicit, interesului public însuși, consolidând astfel legătura dintre interesul general și răspunderea funcționarului³. Prin această perspectivă, jurisprudența constituțională completează cea penală, conturând o viziune unitară a interesului public ca standard de comportament pentru toți titularii de funcții publice.

În ceea ce privește jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, Deciziile nr. 37/2022, nr. 20/2014 și nr. 26/2014 contribuie la conturarea concretă a aplicabilității principiului interesului public.

Decizia nr. 37/2022 precizează că, deși partidele politice au „misiune publică” și sunt persoane juridice de interes public (conform legii nr. 14/2003), acest fapt nu este suficient, în sine, pentru a atrage calificarea de funcționar public în reglementarea actuală⁴. Pentru art. 175 C.pen., simpla raportare la „interesul public”

¹ *Ibidem*.

² Decizia nr. 2/2014 a Curții Constituționale a României, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 71 din 29 ianuarie 2014.

³ Decizia nr. 32/2018 a Curții Constituționale a României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 16 martie 2018.

⁴ Decizia nr. 37/2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 1031 din 24 octombrie 2022.

al activității nu este suficientă, fiind necesară legătura instituțională specifică funcției ori serviciului public, mai exact investirea de către o autoritate publică sau exercitarea sub controlul sau supravegherea acesteia (art. 175 alin. (1) lit. b) teza II-a și alin. (2)). Î.C.C.J. amintește propria definiție a interesului public („interes care implică garantarea și respectarea de către instituțiile și autoritățile publice a drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale cetățenilor”)¹, dar o utilizează ca fundal axiologic, nu ca unic criteriu de calificare. Din perspectiva titularilor de funcții publice, hotărârea trasează o linie utilă: nu orice actor care urmărește o finalitate de interes public devine titular de funcție publică. Conducătorii de partid pot fi funcționari publici în sensul larg al art. 147 C.pen. 1968 (în regimul juridic anterior, existând o accepțiune mai cuprinzătoare a „publicului”), dar nu sunt funcționari publici în sensul art. 175 C.pen. actual, tocmai pentru că le lipsește investirea sau controlul public cerute de lege. Practic, decizia închide calea unei asimilări pe criteriul teleologic al interesului public, reafirmând că pentru răspunderea penală specifică funcționarului public contează ancorarea juridico-instituțională a atribuțiilor, nu doar orientarea către interesul general.

În continuarea demersului jurisprudențial de definire a raportului dintre interesul public și sfera persoanelor supuse regimului penal aplicabil funcționarilor publici, Decizia nr. 20/2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție stabilește un criteriu de interpretare esențial. Instanța a reținut că expertul tehnic judiciar se încadrează în categoria funcționarilor publici asimilați, potrivit art. 175 alin. (2) C.pen., întrucât activitatea sa (întocmirea expertizelor pentru soluționarea cauzelor) reprezintă un serviciu de interes public, exercitat în temeiul investiției de către o autoritate publică și sub controlul acesteia (autorizarea și supravegherea Ministerului Justiției conform O.G. nr. 2/2000). Prin această interpretare, instanța transformă „interesul public” dintr-o simplă finalitate socială într-un criteriu juridic de calificare: activitatea devine parte a serviciului public numai dacă este legată instituțional de autoritatea publică prin investire ori control. În acest sens, decizia evidențiază granița dintre activitățile de utilitate generală și exercitarea efectivă a unei funcții sau a unui serviciu public supus regimului de răspundere penală².

Decizia nr. 26/2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție marchează o etapă esențială în clarificarea raportului dintre interesul public și statutul juridic al profesioniștilor care activează în sistemul sanitar public³. Instanța supremă a stabilit că medicul angajat cu contract de muncă într-o unitate spitalicească publică are calitatea de

¹ *Ibidem*.

² Decizia nr. 20/2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 766 din 22 octombrie 2014.

³ Decizia nr. 26/2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 24 din 13 ianuarie 2015.

funcționar public în sensul art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II-a C. pen., nu de „funcționar asimilat” potrivit alin. (2)¹.

Argumentul central este că activitatea medicală din cadrul unui spital public reprezintă un serviciu de interes public, dar nu unul exercitat pe baza unei „investiri” sau a unui „control” din partea autorităților, ci în cadrul direct al sistemului public, printr-un raport de muncă sub autoritatea statului. Astfel, medicul nu prestează un serviciu de interes public „delegat”, ci exercită o funcție publică propriu-zisă, în virtutea angajării sale în sistemul public de sănătate.

În motivare, Înalta Curte subliniază conexiunea structurală dintre funcția publică și interesul public, arătând că „funcționarul public își desfășoară activitatea în scopul realizării interesului public și ca atare, în exercitarea funcției, are îndatorirea de a considera interesul public mai presus decât interesul personal”². Instanța explică, totodată, că dispozițiile speciale din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății („medicul nu este funcționar public”) nu pot prevala asupra noțiunii penale, deoarece aceasta are un înțeles autonom și urmărește protejarea valorilor sociale fundamentale ale serviciului public, precum legalitatea, imparțialitatea și integritatea.

Această decizie consolidează perspectiva deja conturată de jurisprudența anterioară (Deciziile C.C.R. nr. 2/2014 și Decizia Î.C.C.J. nr. 20/2014), potrivit căreia interesul public nu este doar un principiu etic, ci un criteriu juridic determinant pentru stabilirea calității de funcționar public. Dacă în Decizia Î.C.C.J. nr. 20/2014 accentul era pus pe investirea și controlul autorității asupra profesiilor liberale de interes public (expertul judiciar), Decizia nr. 26/2014 precizează că, atunci când activitatea este exercitată în interiorul unei instituții publice și finanțată din fonduri publice, interesul public devine însăși rațiunea funcției publice, iar persoana care o exercită intră sub incidența regimului penal al funcționarilor publici.

Pe lângă deciziile deja menționate, există și alte hotărâri relevante care contribuie la conturarea conceptului de „interes public”.

În continuarea demersului jurisprudențial privind delimitarea răspunderii pentru încălcarea interesului public, Decizia nr. 9 din 13 februarie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție oferă o precizare relevantă cu privire la sfera subiecților supuși regimului penal al funcționarilor publici. Instanța a stabilit că o instituție publică, deși prestează un serviciu de interes public, nu poate fi autor al infracțiunilor de serviciu sau de corupție, deoarece calitatea de „funcționar public” aparține exclusiv

¹ *Ibidem.*

² *Ibidem.*

persoanelor fizice care exercită atribuții legate de acel serviciu¹. Prin această decizie, Curtea distinge între natura obiectivă a interesului public, ca finalitate a activității instituțiilor publice, și răspunderea personală a celor care o concretizează în exercitarea funcției. Relevanța soluției rezidă în reafirmarea principiului că interesul public este protejat prin răspunderea individuală a funcționarului, nu printr-o imputabilitate abstractă a instituției, consolidând astfel fundamentul personal al responsabilității pentru apărarea interesului colectiv.

În completarea acestor soluții, Decizia nr. 18 din 30 mai 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție a extins aplicarea noțiunii de funcționar public asimilat, stabilind că angajații unei instituții private pot dobândi această calitate dacă entitatea în cadrul căreia își desfășoară activitatea exercită un serviciu de interes public sub controlul unei autorități publice. Instanța supremă a considerat că un funcționar bancar dintr-o instituție de credit privată, autorizată și supravegheată de Banca Națională a României, se încadrează în ipoteza art. 175 alin. (2) C.pen., deoarece activitatea sa contribuie direct la protejarea unui interes public major, mai exact stabilitatea sistemului financiar². Această interpretare marchează o extindere a protecției penale a interesului public dincolo de structurile administrative clasice, incluzând profesioniști ai unor sectoare economice în care interesul colectiv este garantat prin control public.

Analiza cumulativă a jurisprudenței constituționale și penale relevă o evoluție coerentă a conceptului de interes public ca fundament al exercitării funcțiilor publice și al răspunderii juridice aferente.

În primul rând, se confirmă legătura indisolubilă dintre funcția publică și interesul public: exercitarea atribuțiilor trebuie raportată constant la scopul colectiv al autorității publice, iar nu la interese individuale, politice sau economice. Deciziile Curții Constituționale (nr. 790/2016, nr. 32/2018) și ale Înaltei Curți (nr. 20/2014, nr. 26/2014) consolidează această idee, subliniind că prerogativele de autoritate implică un mandat în serviciul colectivității.

În al doilea rând, interesul public devine un criteriu juridic al răspunderii. Prin interpretările date art. 175 C.pen., instanțele au extins aria subiecților obligați la respectarea sa, incluzând funcționari asimilați (Decizia nr. 18/2017) și profesioniști din domenii de interes general, dar au delimitat totodată cazurile în care activitatea are doar relevanță publică, fără a atrage calificarea de funcție publică (Deciziile nr. 26/2014 și nr. 37/2022).

¹ Decizia nr. 9/2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 245 din 24 martie 2023.

² Decizia nr. 18/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 469 din 22 iunie 2017.

În al treilea rând, jurisprudența recentă (Decizia nr. 9/2023) reafirmă că interesul public operează ca principiu unificator al răspunderii instituționale și individuale, circumscriind sfera de aplicare a normelor penale și administrative. Instanțele converg astfel spre o interpretare care îmbină dimensiunea normativă, etică și funcțională a conceptului, transformându-l dintr-o noțiune abstractă într-un standard juridic efectiv, capabil să asigure protecția colectivității, legalitatea actelor și integritatea funcției publice.

5. Concluzii

Analiza jurisprudențială evidențiază faptul că noțiunea de interes public a dobândit o consistență juridică sporită, devenind un criteriu interpretativ fundamental pentru delimitarea funcției publice și stabilirea răspunderii titularilor săi. Dincolo de diversitatea cauzelor analizate, se desprind câteva direcții majore.

În primul rând, interesul public constituie fundamentul legitimării acțiunii administrative și penale, iar prevalența sa asupra interesului privat este reafirmată constant în jurisprudența Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În al doilea rând, instanțele definesc interesul public nu doar ca o valoare abstractă, ci ca o normă funcțională de comportament aplicabilă tuturor persoanelor investite cu autoritate publică sau care exercită servicii de utilitate colectivă. Acest fapt extinde aplicabilitatea principiului și asupra profesiilor liberale sau entităților care, deși nu fac parte din administrația publică în sens formal, contribuie la realizarea unor interese generale.

În al treilea rând, jurisprudența recentă relevă o tendință de unificare conceptuală între dimensiunea administrativă și cea penală a interesului public, ceea ce consolidează coerența sistemului juridic și previne fragmentarea regimului funcțiilor publice.

În concluzie, interesul public nu mai poate fi înțeles doar ca o expresie teoretică a binelui comun, ci ca un instrument juridic operativ, prin care se realizează echilibrul dintre autoritate și responsabilitate, dintre drepturile individuale și obligațiile față de colectivitate. Prin interpretările sale convergente, jurisprudența contribuie la transformarea interesului public într-un criteriu central al statului de drept și al eticii administrative contemporane.

Bibliografie

Clipa, Cristian (2023). Ordine și interes public în textura ideologică a dreptului administrativ. (Repere categoriale furnizate în această privință de Codul administrativ)/ Order and public interest in the ideological texture of administrative law. (Categorical benchmarks provided in this regard by the Administrative Code)", in E. Bălan, D. Troanță, C. Iftene, M. Văcărelu, G. Varia (coord.), Codul administrativ, prezent și perspective în spațiul românesc/ The Administrative Code, present and prospects in the Romanian space. Bucharest: Wolters Kluwer.

Ranta, Ana Elena (2008). Considerații privind reforma în domeniul funcției și funcționarului public în România din perspectiva evoluției cadrului normativ/ Considerations regarding the reform in the field of public office and civil servant in Romania from the perspective of the evolution of the regulatory framework. *Revista Transilvană de Științe Administrative/Transylvanian Journal of Administrative Sciences*, nr. 2(22), pp. 78-92.

Tomescu, Mădălina (2014). *Interesul public/Public Interest*. Bucharest: Pro Univesitaria.

Vedinaș, Verginia (2023). *Drept administrativ. Doctrină, practică, jurisprudență, Ediția a XIV-a/ Administrative Law. Doctrine, Practice, Jurisprudence. 14th Edition*. Bucharest: Pro Univesitaria.

Jurisprudence

Decision no. 2/2014 of the Constitutional Court of Romania, published in the Official Monitor of Romania no. 71 of January 29, 2014;

Decision no. 20/2014 of the High Court of Cassation and Justice, published in the Official Monitor of Romania no. 766 of October 22, 2014;

Decision no. 26/2014 of the High Court of Cassation and Justice, published in the Official Monitor of Romania no. 24 of January 13, 2015;

Decision no. 790/2016 of the Constitutional Court of Romania, published in the Official Monitor of Romania no. 168 of March 8, 2017;

Decision no. 18/2017 of the High Court of Cassation and Justice, published in the Official Monitor of Romania, Part I, no. 469 of June 22, 2017;

Decision no. 37/2022 of the High Court of Cassation and Justice, published in the Official Monitor of Romania, Part I, no. 1031 of October 24, 2022;

Decision no. 9/2023 of the High Court of Cassation and Justice, published in the Official Monitor of Romania, Part I, no. 245 of March 24, 2023.

Law no. 544/2001 on free access to information of public interest, published in the Official Monitor no. 663 of October 23, 2001;

Law no. 7/2004 on the Code of Conduct for Public Servants, published in the Official Monitor no. 525 of August 2, 2007;

Government Emergency Ordinance no. 57/2019 on the Administrative Code, published in the Official Monitor of Romania no. 555 of July 5, 2019.